

— ❧ —
Ця книга народилася
з туги, далеких доріг,
безсонних ночей
та віри в те,
що навіть після
найтемнішої ночі
залишається світло.

✦
Тут живуть сни,
листи, вірші та історії
про втрату, пам'ять,
надію і шлях додому.

✦
Бо деякі люди
залишаються з нами
назавжди — навіть тоді,
коли їх уже немає
поруч.

Вірші • Листи • Оповідання

ISBN 978-617-00-0000-0

9 786170 000000

ЧАРИ СНІВ

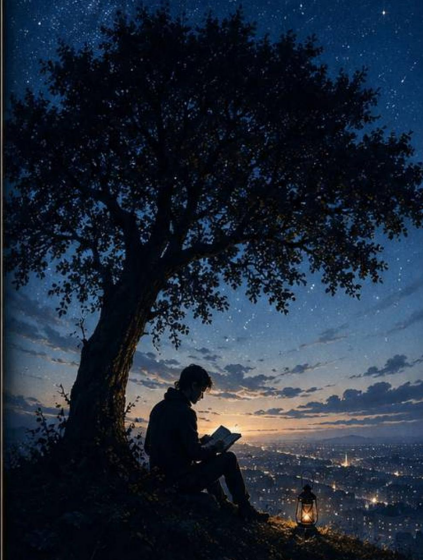

Морозов А.

ЧАРИ СНІВ

✦
ВІРШІ, ЛИСТИ ТА ОПОВІДАННЯ

Морозов А.

Арсеній Морозов

Чари Снів

<https://litres.ru/74335109>

SelfPub; 2026

Аннотация

«Чари снів» — це історії про дощ, дорогу і світло, яке не гасне.

Артур прокидається після року коми і дізнається, що кохана пішла. Федір зустрічає Олександру у випадковому кафе — і його життя змінюється назавжди. А ще — листи з-за кордону, вірші про самотність і притча про місто, де люди носять маски, поки не наважуються їх зняти.

Книга про тих, хто чекає, і про тих, хто повертається. Про пам'ять, яка стає світлом. Про кохання, яке не зникає навіть за тисячі кілометрів.

Для всіх, хто колись відчував, що дім — це не адреса, а людина.

Содержание

Глава	4
Передмова	5
Чари снів	9
Від автора	33
Глава I. Занедбаний сад думок	34
Глава II. Дощове кафе	38
Глава III. Коли планета зупиняється	43
Глава IV. Голос зірок	48
Глава V. Коли зима усміхається	52
Глава VI. Весна в серці	56
Кінець ознакомительного фрагмента.	58

Арсеній Морозов

Чари Снів

Глава

Чари снів

Листи, вірші та оповідання

Присвячується всім, хто чекає.

І всім, хто був тим, кого чекали.

*А ще — тим, хто навчився жити зі світлом замість того,
кого вже немає поруч.*

Передмова

Ця книга почалась не з історії. Вона почалась із звуку дощу за вікном — того особливого, осіннього дощу, коли краплі стукають по шибці нерівномірно, наче хтось намагається щось сказати, але підбирає слова.

Колись я почув цей звук і подумав: а що, якщо є людина, яка саме зараз, під цим самим дощем, сидить у маленькому кафе і не знає, що за кілька хвилин її життя зміниться назавжди? Що, якщо звичайний вечір — один із тисяч однакових вечорів — стане тим самим вечором, який вона буде пригадувати до останнього дня?

З цієї думки народився Федір. А разом з ним — Олександра, ворон, що з'являється уві снах, старий бар з тріснутими балками, потяг, що йде крізь світанок, і маленька біла пір'їнка, яка, здається, важить більше за всі слова, написані в цій книзі.

Спочатку це мала бути просто історія про двох людей. Про дощ, каву, сніг і кохання, що починається випадково — як майже все справжнє в цьому світі. Та чим довше я писав, тим яснішим ставало: ця історія — не лише про двох. Вона про всіх нас.

Про тих, хто колись зустрів свою людину в найзвичайнішому місці — і зрозумів, що звичайність закінчилась.

Про тих, хто втратив — і дізнався, що любов не ви-

мірюється часом, проведенням разом, а тим, скільки світла вона залишила після себе.

Про тих, хто їде далеко — на заробітки, у пошуках себе, від болю чи до мрії — і пише листи, сподіваючись, що відстань це лише цифра, а не стіна.

Про тих, хто носить маски — бо так простіше, бо так навчили, бо інакше страшно, — і про тих, хто одного дня наважується ці маски знімати.

І про тих, хто, як птах з одним крилом, довго не вірить, що зможе злетіти — а потім раптом розуміє, що крила завжди були. Просто чекали свого часу.

Ця книга складається з кількох історій, які на перший погляд можуть здатися окремими. Та якщо прочитати її від початку до кінця — не вибірково, не навмання, а саме так, як вона побудована, — стане видно: усі ці голоси говорять про одне.

Про дорогу. Кожен з нас іде своєю — хтось у потязі, хтось пішки, хтось лише уві сні. І кожна дорога, якою б довгою вона не була, веде до однієї точки: до зустрічі із собою.

Про дім. Не як про адресу чи будівлю, а як про людину, запах, звук, відчуття — те, заради чого варто повертатися, навіть якщо повернення займе рік. Або більше.

Про світло. Те, що залишається після нас — у словах, у вчинках, у тому, як ми дивились на людей, яких любили. Світло, яке не гасне, навіть коли гасне свічка.

На початку книги ви зустрінете Артура — людину, яка

довго спала, і прокинулась у світі, що став трохи іншим. Його історія — наче двері, через які ми заходимо в усе інше. Не дивуйтесь, якщо в якийсь момент здається, що ви вже чули цю історію. Можливо, так і є. Можливо, кожен з нас, тим чи іншим чином, переживав щось схоже — момент, коли прокидаєшся і розумієш, що світ продовжував жити без тебе, і тепер потрібно знову вчитися бути в ньому.

Далі — головна історія книги. «Пам'ять світла». Це історія Федора і Олександри — про те, як випадкова зустріч під дощем стає найважливішою подією життя, і про те, що відбувається після того, як одна з двох сторінок книги раптом залишається порожньою. Це не легка історія. Та, я вірю, вона чесна. А чесність — це найкращий подарунок, який можна зробити читачеві.

У цій же частині ви знайдете «Баладу п'яти днів» і «Розповідь старого» — тексти, які Федір написав чи знайшов на своєму шляху. Вони — як маленькі острівці серед великого моря головної історії, де можна на хвилину зупинитись, подихати іншим повітрям, а потім продовжити плавання.

Потім — «Листи». Це інша історія, інші голоси, інший час. Та якщо вслухатись — у ній лунають ті самі теми: розлука, очікування, віра, повернення. Це наче відлуння головної історії, тільки в іншій тональності — світлішій, теплішій, ближчій до буденного життя кожного з нас.

Між «Листами» ви також зустрінете «Місто без масок» — притчу про людей, які носять стільки облич, що забувають

своє власне, і про потяг, який раз на тиждень забирає тих, хто наважився ці обличчя зняти.

І, нарешті, — фінал. Я не буду розповідати про нього тут. Скажу тільки одне: я довго думав, яким він має бути. Чи варто всім дати щасливу кінцівку, чи варто бути чесним до кінця. І зрештою обрав чесність. Бо саме вона, як на мене, і є тим світлом, про яке йдеться в цій книзі.

Вірші, розкидані між сторінками, — це не просто прикраса. Це подих героїв між реченнями. Те, що вони не сказали вголос, та відчули. Якщо проза — це їхні слова, то вірші — це їхнє дихання.

Я не знаю, хто ви, людина, що тримає цю книгу в руках. Можливо, ви читаете її в потязі, як Федір. Можливо, в кафе під дощем, як Олександра. Можливо, вночі, коли не спиться, як Артур. А можливо — десь дуже далеко від дому, пишучи власні листи тим, кого любите.

Хоч би де ви були — дякую, що відкрили цю книгу.

Сподіваюсь, ви знайдете в ній не тільки історію.

А ще трохи світла. Свого власного.

Автор

Чари снів

Чари снів

Артур провів рік у комі, не знаючи, що його життя назавжди змінилося.

У цей період Крістін навідувала його до лікарні тричі на тиждень,

Намагаючись зберегти надію, що він її чує. Вона говорила з ним про все:

Про свої тривоги, про те, як їй не вистачає його, про свої очікування.

Вона вірила, що його душа десь поруч, що його свідомість озветься, щойно він прокинеться.

Але через півтора місяця Крістін змінилася. Вона перестала приходити.

Лише раз на місяць залишала короткі записки з подякою та прощанням.

Вона знайшла іншого чоловіка, з яким згодом вирішила пов'язати своє життя.

У неї було весілля, родина, нове життя,

А Артур залишився у порожнечі лікарняної палати. Його рідні роз'їхались,

Розпочавши нове життя в різних куточках світу.

Ніхто навіть не уявляв, що він, мов забуте ім'я, досі десь існує.

А для Артура все було інакше. У світі сну, куди він потрапив, час ішов за своїми правилами.

Тут не було болю, самотності чи забуття.

Натомість — чудеса та світ, наповнений дивними істотами і випробуваннями.

Артур блукав безкраїм лісом. Він уже звик до цього дивного місця,

Але кожного разу відчував, що воно змінюється.

З кожним кроком він ставав сильнішим, його сила майже зрівнялася з силою архідемонів,

А шрами на тілі свідчили про численні битви, які він пережив.

Він відчував, як могутність зростає, наповнюючи його тіло новою енергією.

— Так швидко змінитись людина не може, — казав Джей, його вірний супутник,

Колишній мандрівник з іншого світу, який став для Артура і другом, і наставником.

— Навіть демоном можна стати, якщо пройти такий шлях.

Артур глянув на нього, витираючи дощові краплі з чола, і відповів:

— Знаєш, Джей, ми всі змінюємося, коли опиняємося у потрібному місці й у потрібний час.

Вони стояли на краю лісу. Перед ними розкинулася невелика селище.

На відміну від усього іншого, що їх оточувало, це місце було пронизане демонічною енергією.

Тут не було ні яскравого світла, ні туманної темряви. Все ніби застигло,

А світ ховав у собі страшну силу, готову вирватися назовні.

— Нарешті, — прошепотів Артур, відчуваючи, як серце б'ється частіше.

— Нарешті я зможу увійти в це кляте селище.

Він вирішив іти першим, попри застереження Джея.

Його інтуїція підказувала, що це місце зберігає важливі відповіді.

Його кроки луною розносилися порожніми вулицями,

А в голові була лише одна думка: треба рухатися далі.

Шлях виявився легшим, ніж він очікував. Шум кроків поглинав ліс,

І лише вітер шелестів у листі, ніби намагаючись попередити:

Тут не так безпечно, як здається. І от, коли Артур ступив на стежку,

Його оточила та сама демонічна енергія, що, здавалося, виходила від кожного дерева,

Від кожного каменя. Він знав — його вже помітили.

— Чорт забирай, це не селище — це ціле місто!

— Артур був вражений. Будинки — високі, багат шарові, з лісовою архітектурою —

Нагадували стародавні японські споруди. Він відчув, як подив змішується з напругою.

— Немає часу на захоплення. Треба йти.

Попереду з'явилися перші будівлі. Це місце було не таким, яким він його уявляв.

Тут не було хаосу — усе виглядало впорядкованим,

Ніби час для місцевих зупинився. Артур вирішив бути обережним,

Інакше все могло закінчитись надто швидко.

Він обережно крокував вулицями. Все навколо дихало тишею й древністю.

Ні душі, ні звуку. Лише шелест вітру та скрип дощок під ногами.

Він відчував: його вже побачили. Присутність демонічної сили витала в повітрі,

Наче статичний заряд перед бурею.

— Це не просто селище... Це щось древнє. Сховище сили,

— прошепотів він, зупинившись біля масивних воріт, вкритих символами,

Які немовби тьмяно світилися зсередини.

І в ту ж мить його пронизав спогад.

Лікарняна палата.

Білий стеля.

Запах антисептика.

І голос Крістін, лагідно шепочучий:

— Ти обов'язково прокинешся. Я вірю в це...

Ці слова розривали душу сильніше за будь-якого демона. Вона пішла.

Залишила. Забула. Але... він не звинувачував її. Він сам зник.

Розчинився в цій комі, залишивши її саму у справжньому світі.

Чи мав він право вимагати, щоб вона чекала?

— Джей... — прошепотів Артур. — А ти коли-небудь кохав?

Відповіді не було. Джей зник. Наче розчинився в повітрі, залишивши Артура самого.

Артур стиснув кулаки. Тепер усе залежало лише від нього.

Він штовхнув ворота — і ті зі скрипом розчахнулися.

Перед ним відкрився центральний двір селища. Кам'яні доріжки, затягнуті мохом.

Статуї древніх стражів. І в самому центрі — дерево.

Величезне, ніби охороняє спокій цього місця. Його крона сягала неба,

А коріння проникало глибоко в землю, живлячись магією снів.

До дерева вела сходинка, вирізьблена прямо в його стовбурі.

Артур не вагався. Він знав: нагорі на нього чекають відповіді.

Про себе. Про сон. Про те, чому саме він опинився тут.

Піднімаючись, він відчував, як у серці зростає тривога.

Його розум знову повертався до Крістін.

Як же він хотів ще раз почути її голос.

Побачити її усмішку. Просто... обійняти.

На вершині його чекав зал, вирізьблений у серці дерева.

Тут було світло. М'яке блакитне сяйво струменіло від стін,

А в центрі стояв кам'яний вівтар. На ньому — дзеркало.

Але це було не звичайне дзеркало. Воно пульсувало,

Відбиваючи не зовнішність, а сутність. Артур підійшов

ближче — і застиг.

Він побачив себе. Справжнього. Сильного, змученого, але нескореного.

І поруч — Крістін. Не ту, що пішла. А ту, що колись дивилась на нього з вірою.

Ту, що чекала.

— Усе, що ти шукаєш — всередині, — пролунав голос.

Але не зовні.

Він звучав зсередини самого Артура.

Світ довкола затремтів. Дерево заколихалось, стіни зникли —

І перед Артуром знову розкинувся знайомий ліс.

Джей стояв на краю галявини, спершись на меч.

— Бачив? — запитав він. — Це була правда. А тепер настав час вирішити —

Повернутися... чи залишитися.

Артур дивився в небо. Він відчував: у реальності його тіло слабшає.

Невдовзі — або він прокинеться, або зникне назавжди.

Він заплющив очі.

Крістін.

Її голос, колись теплий і рідний, тепер здавався луною.

Її вже немає поруч. Але залишилась пам'ять.

І вона — його світло.

— Я не можу повернутись до неї. Але я можу повернутись до себе.

Він зробив крок уперед — назустріч світлу.

Світ сну затремтів, тріснув по швах.

Він руйнувався.

А Артур... прокидався.

Світло вдарило різко.

Наче тисячі голок увійшли в його свідомість, розриваючи тишу сну.

Повітря стало важким. Чужим.

Артур різко вдихнув.

Груди здригнулися болем, ніби він вперше за довгий час згадав, як це — дихати.

Очі не слухались. Повіки тремтіли.

Світ... був іншим.

Не таким, як у сні.

Тут не було тієї тиші.

Не було сили.

Не було Джея.

Лише холод.

І звук...

монотонний, настирливий.

— Він... прокинувся?

Голос.

Чужий.

Артур повільно відкрив очі.

Білий стеля.

Різде світло ламп.

Запах антисептика.

Лікарня.

Він намагався поворухнутися — тіло не слухалось.

Мов камінь. Мов чужа оболонка.

— Спокійно... спокійно... не рухайтесь...

Хтось нахилився над ним. Обличчя розмите.

Світ ще не складався в цілісну картину.

Але серце...

Серце билось.

Живе.

Артур заплющив очі знову.

Не від слабкості.

Від порожнечі.

—

Дні минали повільно.

А може — це він рухався повільно крізь них.

Його вчили заново: дихати,

рухати пальцями,

сидіти.

Жити.

Але кожен рух був ніби зрадою.

Зрадою тому світу, який він залишив.

—

— У вас диво, — казав лікар. — Рік коми... і ви повернулись.

Повернувся.

Артур дивився у вікно.

Слово було порожнім.

—

Палата стала його новим лісом.

Тільки без магії.

Без битв.

Без сенсу.

Іноді вночі він прокидався від відчуття, що щось поруч.

Що хтось стоїть біля ліжка.

— Джей... — шепотів він.

Але відповідала лише тиша.

—

Одного разу медсестра залишила на столику коробку.

— Це для вас. Залишили давно... ми зберігали.

Артур довго дивився на неї.

Руки тремтіли.

Він відкрив.

Листи.

Почерк знайомий.

Крістін.

Перший лист — нерівний, поспішний:

"Я знаю, ти мене чуєш..."

Другий — спокійніший:

"Я приходжу до тебе щовівторка..."

Третій...

"Я вірю, що ти прокинешся..."

Артур заплющив очі.

Горло стиснулося.

Він читав далі.

Листи ставали коротшими.

Рідшими.

І останній...

"Дякую тобі за все. Я відпускаю. Пробач."

—

Він не плакав.

Сльози не приходили.

Але щось усередині тихо тріснуло.

Не боляче.

Просто... остаточно.

—

Минув місяць.

Артур уже міг ходити.

Повільно. Невпевнено.

Світ здавався чужим.

Люди — гучними.

Час — надто швидким.

Він часто виходив на вулицю сам.

Без мети.

Без думок.

Поки одного дня не зупинився.

Перед деревом.

Старим.

Масивним.

Воно росло біля лікарні.

Артур підійшов ближче.

Поклав руку на шорстку кору.

І завмер.

Тиша.

Знайома.

Тепла.

—

— Ти все ж повернувся.

Артур різко обернувся.

Нікого.

Але...

він усміхнувся.

Ледь помітно.

—

Він сів під деревом.

Як колись.

Заплющив очі.
І вперше за довгий час
відчув не силу...
а спокій.

—

Він не повернувся до того життя.
І не повернув той світ.
Але знайшов щось інше.
Себе.

—

І коли сонце повільно ховалось за містом,
Артур тихо прошепотів:
— Дякую.
Не їй.
Не сну.
Собі.

—

І в цей момент
йому здалося,
що десь далеко,
між світами,
хтось мовчки кивнув.
Минуло ще кілька тижнів.
Артур уже ходив упевненіше.
Місто перестало тиснути так сильно.
Шум більше не різав слух — він став просто фоном.

Але іноді...
у вечірній тиші
він усе ще чув її голос.
Не як біль.
Як пам'ять.

—

Того дня небо було чистим.
Рідкісна тиша після дощу.
Артур ішов без мети,
як звик за цей час,
доки не зупинився.
Квіти.
Невеликий магазин на розі.
Той самий, де він колись обирав для неї щось просте...
і довго вагався.
Він зайшов.
— Вам щось підказати? — тихо спитала продавчиня.
Артур на мить задумався.
— Так...
Найпростіші. Але живі.
Вона посміхнулась і простягнула невеликий букет.
Без пафосу.
Без зайвого.
Як і треба.

—

Він не знав, куди йде.

Ноги самі вели.
І тільки коли він зупинився —
зрозумів.
Парк.
Той самий.

—

Вона стояла спиною.
Світле пальто.
Зібране волосся.
І той самий жест —
прибрати пасмо за вухо.
Артур завмер.
Серце... не прискорилось.
Не здригнулось.
Просто... стало рівним.
Він зробив крок.
Потім ще один.
— Крістін.
Вона обернулась.
Час не зупинився.
І не пришвидшився.
Він просто... пішов далі.
Її очі.
Ті самі.
Але інші.
Життя в них стало більше.

І водночас —
відстані.

—

— Артур...?

Її голос був тихим.

Ніби вона боялась, що це не він.

Ніби боялась, що це сон.

—

Вони стояли навпроти.

Без слів.

Без ролей.

Без минулого, яке треба було пояснювати.

—

— Ти... прокинувся...

— Так.

Коротко. Просто.

Як факт.

—

Вона дивилась на нього довго.

І в цьому погляді було все:

радість,

провина,

полегшення,

і щось дуже доросле — прийняття.

—

— Я... приходила, — тихо сказала вона.

— Я знаю.

Артур кивнув.

— Я читав.

—

Тиша.

Але вже не холодна.

—

— Я не змогла чекати, — її голос трохи здригнувся.

— Я думала... що втратила тебе.

Артур зробив крок ближче.

— Ти не втратила.

Вона підняла очі.

— Я сам зник.

—

Ці слова зняли все.

Без звинувачень.

Без виправдань.

Просто правда.

—

Він простягнув їй квіти.

— Це тобі.

Вона обережно взяла їх.

Наче боялась зламати щось крихке між ними.

—

— Дякую...

—

Вони сіли на лавку.

Як колись.

Але вже інакше.

—

— Ти щаслива? — спитав він.

Вона не відповіла одразу.

Подивилась у бік.

Потім знову на нього.

— Я... живу.

Артур ледь усміхнувся.

— Це вже багато.

—

Він не питав про чоловіка.

Про весілля.

Про життя без нього.

Бо відповідь була очевидна.

І не важлива.

—

— А ти? — тихо спитала вона.

Артур задумався.

Подивився на небо.

На дерева.

На світ, який вже не здавався чужим.

—

— Я... повернувся.

Пауза.

— До себе.

—

Вона усміхнулась.

І в цій усмішці більше не було болю.

—

Сонце повільно хилилось донизу.

День закінчувався.

Як і щось між ними.

—

Вони підвелися.

Без слів зрозуміли —

це кінець.

Не різкий.

Не трагічний.

Правильний.

—

— Бувай, Артур.

— Бувай, Крістін.

—

Вона пішла першою.

Не обертаючись.

І це було правильно.

—

Артур залишився.

Стояв.

І дивився їй услід.

Не з болем.
З вдячністю.

—

Він не повернув її.
І не намагався.
Бо зрозумів головне:
любов — це не завжди “бути разом”.
Іноді це — відпустити
і залишити світло.

—

Вітер тихо пройшов крізь дерева.
Артур глибоко вдихнув.
І вперше за довгий час
відчув життя
не як боротьбу...
а як шлях.

—

Він повернувся
і пішов вперед.

—

І десь дуже глибоко,
там, де колись був світ сну,
залишилась лише одна річ:
пам'ять світла.

Минуло кілька років. Місто змінилось. А може — змінився він. Артур стояв біля води. Тиха ріка повільно несла свої

хвилі,

наче нічого ніколи не змінюється.

Наче всі історії вже давно розказані —

і тільки люди думають, що це не так.

В його руках була книга.

Тонка обкладинка.

Прості літери.

«Пам'ять світла»

Він провів пальцями по назві.

Ніби перевіряючи — це справді він.

—

Він часто приходив сюди.

Не за відповідями.

За тишею.

—

Поруч стояло дерево.

Старе.

Мовчазне.

Він сів під ним,

як колись у сні,

як колись у дитинстві,

як колись — коли ще не знав, ким стане.

—

Вітер торкнувся сторінок.

Книга сама відкрилась.

Не на початку.

Не в кінці.
Десь посередині.

—

Його почерк.
Його слова.
Його біль.
Його шлях.

—

Він усміхнувся.
Ледь помітно.

—

— Виходить... я все ж дожив, — тихо сказав він.

—

Раптом
вітер став сильнішим.
Листя затремтіло.
І на мить...
лише на коротку мить...
Артур відчув.
Наче поруч хтось є.
Не тіло.
Не тінь.
Присутність.

—

— Джей... — прошепотів він.
Тиша.

Але вже не порожня.

—

Він підвівся.

Підійшов до ріки.

Довго дивився на воду.

І раптом...

відкрив книгу.

Вирвав одну сторінку.

Обережно.

Без жалю.

—

Підійшов ближче до води

і відпустив.

Сторінка повільно торкнулась поверхні,

підхоплена течією.

Пливла.

Зникала.

—

— Нехай залишиться там, — сказав він.

—

У воді відбилось небо.

І на мить

йому здалося,

що серед відблиску світла

він бачить знайомий силует.

Ледь помітний.

Спокійний.

І... усміхнений.

—

Крістін.

—

Він не зробив кроку.

Не покликав.

Не зупинив мить.

Бо зрозумів:

деякі речі

існують лише в пам'яті.

І цього достатньо.

—

Сонце повільно сідало.

Світ ставав м'якшим.

Теплішим.

—

Артур заплющив очі.

І вперше за весь цей час

відчув не втрату...

а вдячність.

—

За біль.

За шлях.

За неї.

За себе.

—

Він вдихнув глибше.

І тихо сказав:

— Я пам'ятаю.

—

Вітер стих.

Ріка текла далі.

Світ не зупинився.

—

Але десь між рядками,
між ударами серця,
між минулим і теперішнім
залишилось головне:
світло,
яке не згасає.

—

ПАМ'ЯТЬ СВІТЛА

Від автора

Іноді мені здається, що всі ми — як Федір.

Ми шукаємо те, що вже живе всередині нас, просто забули, де шукати.

І кожен дощ, кожна зима, кожна зустріч нагадують: чудеса не зникли.

Вони просто чекають, коли хтось відчинить вікно і вдихне в них життя.

Глава І. Занедбаний сад думок

Місто дихало дощем.

Повільно, тягуче, наче затягнута пауза між вдихом і згадкою.

Двірники ліниво виводили напівкола по мокрому асфальту, фонарі відбивались у калюжах, як застигли погляди тих, хто давно розучився дивитися на небо.

Федір ішов вузькою вулицею, де завжди пахло кавою, пилом і вчорашнім вітром.

Він не поспішав. Ніхто не чекав.

За плечима — робота, де час тягнувся, як у підземеллі; попереду — дім, де тиша знала його ім'я краще, ніж люди.

Щовечора він проходив мимо старого скверу — занедбаного, як власні думки.

Там стояли заржавілі гойдалки, облуплені лавки, і клумби, де замість квітів тепер росла трава, схожа на сивину.

Колись він приходив сюди писати — давно, ще до того, як зрозумів, що слова не рятують.

«Життя — дивна штука, — подумав він. — Ти шукаєш сенс, знаходиш людину, місце, мрію... і все одно одного дня прокидаєшся з порожнечою в грудях».

Дощ посилювався.

Дрібні краплі лоскотали воротник пальта, збиралися на ресницях.

Та в цьому було щось живе.

Він завжди любив дощ — у ньому було менше брехні. Дощ не вдає: він просто падає, не питаючи дозволу.

Федір зупинився біля вітрини кафе на розі.

Тепле світло зсередини м'яко розпливалося по мокрих шибках.

На секунду йому здалося, що всередині — інше життя.

Де люди усміхаються, сміються, де не страшно дивитися в очі.

Він стояв так кілька хвилин.

Потім тихо штовхнув двері — і увійшов.

Усередині пахло корицею і мокрими парасолями.

На стійці мерехтіли скляні лампи, за вікном танцювали вогники машин, і все це нагадувало кадр зі старого фільму, де нічого не відбувається, але хочеться додивитись до кінця.

Федір сів за столик біля вікна.

Мовчки, не знімаючи пальта.

Каву замовив за звичкою — не тому що хотів, а тому що завжди так робив, коли не знав, що робити далі.

Раптом, наче за невидимим сигналом, дощ став м'якшим.

Хмари піднялися, і крізь їхню холодну запону прорізався промінь.

Теплий, тонкий, як дихання надії.

Він упав прямо на стіл, освітивши його долоні.

Федір здивувався — це було дивне відчуття: наче хтось сказав без слів — «ще зарано тонути».

Знадвору так само гриміли колеса, шурхотіли парасолі, поспішали перехожі.

А всередині нього щось ворухнулось.

Невелика тріщина в холоді. Тепло. Зовсім трохи — та справжнє.

Він видихнув.

Думки, наче дим від сигарети, розчинялися в напівтемряві.

І в цих хмарах диму він побачив — самого себе, та трохи іншого: не втомленого, не відстороненого, а живого.

«Може, все не марно?» — промайнуло всередині.

І раптом йому захотілося залишитись. Не просто випити каву і піти, а — залишитись. Хай ненадовго, та по-справжньому.

Посидіти, поки дощ грає на дасі, і дати цьому дивному спокою хоч раз не пройти повз.

Він не знав, що за кілька днів сюди прийде вона — Олександра.

Що її погляд стане тим самим світлом, яке остаточно розтопить лід.

Що цей вечір, сірий і дощовий, стане першою сторінкою у книзі, де між рядків буде написано: «все тільки починається».

Пізніше він часто згадуватиме той вечір.

Скаже собі: «Це було як вдих після довгого забуття».

Тоді він уперше відчув — світ ще вміє дихати.

І, можливо, не все втрачено.

Він просидів у кафе ще годину, дивлячись, як дощ повільно стихає, як засвічуються вікна навпроти, як офіціантка протирає стійку востаннє за вечір. Йому не хотілося йти. Не тому, що тут було якось особливо затишно — просто там, удома, його чекала та сама тиша, яку він уже не міг назвати спокоєм.

Колись ця тиша здавалась йому розкішшю. Тепер — ви роком.

Він пам'ятав час, коли писав щодня. Коли слова приходили самі, наче дихання. Тепер вони стали рідкістю — приходили вряди-годи, ніби давні знайомі, що зазирають у гості, та надовго не лишаються.

Він розплатився, накинув каптур і вийшов у дощ, що вже перетворився на ледь відчутну імлу.

Місто здавалося іншим. Не новим — просто на мить чесним.

Глава II. Дощове кафе

За вікном дощ не вщухав. Він наче розчиняв місто в дзеркальних краплях, де кожна людина ставала відображенням іншої — трохи загубленої, трохи втомленої.

Федір сидів за тим самим столиком біля вікна.

Цього разу без сигарети — просто спостерігав за вулицею.

Він не чекав нічого особливого, просто хотів бути в тиші.

Та саме в такі моменти доля любить жартувати — тихо, непомітно, наче випадково.

Двері кафе дзенькнули.

На порозі стояла дівчина у світлому плащі, з розкуйовдженим волоссям і парасолею під пахвою. Навколо неї наче танцював сам дощ — чіплявся за волосся, блищав на ресницях, стікав по рукавах.

Вона швидко оглянулась і підійшла до вільного столика — якраз навпроти Федора.

І в ту секунду, коли вона зняла плащ, усе навколо наче стало тихіше.

Навіть дощ, здавалося, почав падати м'якше.

Федір невільно затримав дихання.

У її погляді було щось таке, що не описати словами — простота, чистота, і якесь світло, яке не сліпить, а зігріває.

Він дивився, не наважуючись підійти.

Та її погляд раптом ковзнув у його бік — і зупинився.

Вона усміхнулась.

Зовсім трохи — та так, наче в цьому жесті було все тепло осені.

— Можна у вас серветку позичити? — запитала вона, киваючи на його стіл.

Голос у неї був м'який, трохи хрипкий, наче зігрітий вітром.

— Звісно, — він підсунув пачку, відчуючи, як пальці тремтять без причини.

— Дякую... — вона витерла краплю зі щоки і додала, — дощ сьогодні наче не закінчується.

— Він просто хоче, щоб його слухали, — сказав Федір, сам здивувавшись цим словам.

Вона засміялась. — Гарно сказано. Ви поет?

Він знітився, опустив очі:

— Колись був. Зараз, здається, уже ні.

— «Колись» — означає, все ще є, — тихо відповіла вона. — Просто слова чекають свого часу.

Ці слова лягли в його душу, як перший промінь після довгого дощу.

Він підняв погляд — і вперше за довгий час подивився по-справжньому.

Її очі були глибокими, синіми, як вечірнє небо, і в них відбивались фонарі, наче крихітні зорі.

І йому здалося, що все місто зараз дихає тільки заради цієї зустрічі.

— Я Олександра, — сказала вона за хвилину тиші.

— Федір.

— Федір... — вона повторила ім'я, наче пробуючи його на смак. — У вас добре обличчя. Трохи сумне, та справжнє.

Він усміхнувся краєчком губ. — Сум — це просто тінь від світла. Без неї не видно, де тепло.

— Тоді хай ваша тінь сьогодні відпочине, — сказала вона. — Давайте просто посидимо.

І вони сиділи.

Мовчали, говорили, знову мовчали.

Слова текли неспішно, наче краплі по шибці, а за вікном дощ так само малював свої узорі — тепер уже не сумні, а живі.

Кафе стало маленьким острівцем серед двох бур — зовнішньої і внутрішньої.

Федір відчував, як щось давно забуте ворухиться всередині — інтерес, тепло, легкість.

Він навіть засміявся, коли вона розповіла, як одного разу йшла під снігом з розкритою парасолею навиворіт, бо вітер був сильнішим за логіку.

— Ви дивна, — сказав він.

— Краще бути дивною, ніж однаковою, — відповіла вона. — У світі занадто багато копій, і занадто мало тих, хто просто відчуває.

Він не знав, як відповісти.

Просто кивнув, і всередині стало спокійно.

Пізніше, коли вони виходили з кафе, дощ уже стих.

Повітря пахло свіжістю, як після прощення.

Федір запропонував провести, вона не відмовилась.

Йти поруч виявилось дивовижно просто — без потреби щось доводити, без напруги.

Вони йшли крізь залишки крапель, що скочувались із дахів, і говорили ні про що, та кожне «ні про що» було важливим.

— Знаєте, — раптом сказала Олександра, — я вірю, що навіть після найдовшої осені приходить зима — але тільки для того, щоб дати місце весні.

Він подивився на неї.

— А якщо зима затягнеться?

— Тоді хтось має нагадати їй, що пора закінчуватись, — усміхнулась вона.

Вони дійшли до старого будинку з кам'яними сходами. Тут вона жила.

— Дякую за компанію, — сказала Олександра, зупинившись на нижній сходинці.

— Це я мав би дякувати, — відповів Федір. — За серветку, за розмову. За те, що дощ сьогодні був не таким самотнім.

Вона усміхнулась, дивлячись на нього знизу вгору.

— Може, ще зустрінемося? У тому ж кафе?

— Я там часто буваю, — сказав він. — Майже щовечора.

— Тоді, можливо, я теж стану «майже щовечора», — вона підморгнула і зникла за дверима.

Федір залишився стояти на вулиці, де повітря пахло мокрим камінням і чимось ще — чимось новим, що він не міг назвати.

Він пішов додому пішки, хоч можна було доїхати. Йому хотілося розтягнути цей вечір, не дати йому закінчитись раніше часу.

Дома він сів за стіл, відкрив старий блокнот, який не торкався місяцями.

І написав одне слово: «Дош».

Потім ще одне: «Олександра».

І посміхнувся — вперше за дуже довгий час так, що це відчувалося не як гримаса, а як щось живе.

Глава III. Коли планета зупиняється

Ніч опустилась несподівано.

Місто, втомлене від дощів, дримало під жовтуватими фонарями. Кафе на розі залишалось останнім теплим острівцем, де ще теплилися голоси й аромат свіжомеленої кави.

Федір знову опинився там — не за звичкою, а через якусь тиху внутрішню тягу.

Він усе думав: чи прийде вона сьогодні?

Собі він пояснював це просто — «цікаво, як склався день у нової знайомої».

Та серце знало — він чекає Олександру.

І вона прийшла.

М'яко, наче з повітря, з тихим дзвоном дзвіночка над дверима.

На ній був той самий шарф — тепер трохи вологий від туману, — і очі, в яких відбивалось вечірнє світло.

— Здається, ми обидва любимо це місце, — усміхнулась вона.

— Мабуть, — кивнув Федір, відчуваючи, як щось усередині м'яко тане. — Тут навіть дощ звучить як музика.

Вона сіла навпроти, спершись локтями на стіл.

Кафе знову стало світом для двох.

Знадвору вітер ворушив вивіску, а скло дрібно дрижало від крапель — та всередині панувала тиша, така чиста, що було чутно, як в обох б'ються серця.

— Ти писав колись про дощ? — раптом запитала Олександра.

— Завжди, — тихо відповів він. — Дощ — це наче думки Бога. Падає на всіх, та кожен чує своє.

Вона завмерла, усміхаючись.

— Тоді я, мабуть, чую «почни спочатку».

Федір хотів відповісти, та за вікном раптом блиснула блискавка.

На секунду весь світ осліп — і в ту ж миг кафе занурилось у темряву.

Тільки свічки на далеких столах загорілись — м'яко, золотисто.

Вогонь відбивався в її очах, роблячи погляд глибоким, як зоряне небо.

— Знаєш, — сказала вона, дивлячись на полум'я, — я часто запитую зорі.

— Про що?

— Про те, чому вони горять, навіть коли ніхто не дивиться.

Федір подивився на неї.

— Може, тому що для когось все ж дивляться. Хай навіть через роки.

Вона усміхнулась ледь помітно.

— Гарно. Ви точно поет.

Він тихо вздихнув.

— Більше слухач, ніж письменник.

— Тоді слухай, — сказала Олександра і, дивлячись йому прямо в очі, додала:

— Ми все пройдемо разом — і злети, і падіння. У нас все попереду.

Її слова впали між ними, як щось дуже справжнє, вагоме.

Не просто фраза — обіцянка.

Федір не відповів одразу. Він боявся зруйнувати цю крихку миттєвість.

Світ наче зупинився — небо, дощ, навіть вогонь у свічці.

Усе застигло в очікуванні, як вдих перед визнанням.

— Знаєш, — нарешті сказав він, — іноді життя схоже на це кафе.

Все шумить навколо, та раптом гасне світло — і залишається тільки той, хто поруч.

Вона кивнула.

— І якщо не боїшся темряви, можна побачити справжнє.

Він тихо простягнув руку через стіл — і вона не відсторонилась.

Пальці зустрілися посередині дерев'яної поверхні, і від цього простого дотику стало так тепло, наче свічки загорілись усередині обох.

За вікном знову загримів грім, та тепер він здавався не загрозою, а музикою.

Знадвору місто тонуло в калюжах, що відбивали зорі, наче скалки небес.

Федір і Олександра вийшли під навіс, де дощ стікав тонкими нитками, наче струни арфи.

— Холодно, — сказав він, помітивши, як вона кутається в шарф.

— Ні, — вона усміхнулась. — Просто осінь нагадує, що пора шукати тепло не в пледі, а в людині.

Він тихо засміявся.

— Тоді ти вибрала правильний час, щоб з'явитись.

— А ти — правильне місце, щоб залишитись, — відповіла вона.

І в цю мить Федір зрозумів, що навіть якщо завтра знову піде дощ, навіть якщо світ розвалиться — сьогодні він знайшов те, чого не вистачало увесь цей час: світло в людині.

Вони стояли під навісом ще довго, дивлячись, як останні краплі скочуються з дахів і розбиваються об бруківку. Десь далеко проїхав трамвай, освітлюючи мокру вулицю жовтим саявом.

— Мені час, — нарешті сказала Олександра, та в її голосі не було поспіху.

— Я знаю, — відповів Федір. — Та можу почекати ще трохи. Раптом дощ вирішить почати все спочатку.

Вона усміхнулась, і цього разу усмішка була іншою — теплішою, ближчою.

— До завтра, Федоре.

— До завтра, Олександро.

Вона пішла, а він ще довго стояв там, дивлячись їй услід, поки вона не зникла за рогом. І тільки тоді він помітив, що дощ давно скінчився, а він навіть не загадав, коли саме.

Глава IV. Голос зірок

Перший сніг випав уночі.

Він ліг на дахи, на лавки, на гілки, наче ніжна вуаль.

Місто стало наче новим — очищеним, тихим, без поспіху.

Федір прокинувся раніше звичного. Крізь завіси проби-
валось м'яке світло.

Він вийшов на балкон з чашкою гарячої кави і застиг —
біле сяйво окутало все навколо.

Здавалось, час зупинився, даючи шанс просто бути.

Він згадав вчорашні слова Олександри:

«Ми все пройдемо разом — і злети, і падіння. У нас все
попереду».

Ця фраза не виходила з голови.

Вона звучала теплом, як молитва, як пісня для двох.

Він вирішив написати їй.

Коротке повідомлення:

«Ти бачила? Йде сніг. Місто наче дихає тобою».

Відповідь прийшла майже одразу:

«Я на вулиці. Здається, цей сніг знає нас на ім'я».

Федір накинув пальто, шарф, і вже за десять хвилин ішов
вузькою вулицею, де кроки звучали м'яко, наче у ваті.

Вона стояла біля кафе — того самого, де все почалось.

На фоні білого снігу Олександра здавалась казковою: во-
лося трохи торкнуте морозом, очі сяють, губи червоні, як

ягоди шипшини.

— Ти знову запізнився, — усміхнулась вона.

— А я сподівався, що сніг затримає час, — відповів він.

Вона тихо засміялась, і цей сміх був кращим за всі пісні зими.

Вони гуляли довго.

Місто наче розкрилось назустріч їм — вулиці були порожніми, вітрини відбивали м'яке світло, а сніг кружляв навколо, наче танцював.

— Знаєш, — сказала вона, дивлячись на фонар, — у дитинстві я думала, що сніг — це листи від зірок.

— Листи?

— Так. Кожна сніжинка — це слово. І якщо її поїмати, можна почути, що тобі хочуть сказати там, нагорі.

Федір усміхнувся.

— І що вони тобі кажуть зараз?

Олександра простягнула долоню, на якій розтанула сніжинка.

— Що я там, де маю бути.

Він замовк, щоб не сполохати цю миттєвість.

Світ став м'яким, як дихання зими.

Десь далеко дзвеніли дзвіночки трамвая, і пахло свіжим хлібом з пекарні.

Пізніше, коли вони зайшли до квартири Федора, сніг усе ще падав.

Він заварив чай, вона зняла пальто і залишилась у його

светрі — трохи завеликому, та затишному, наче зітканому з тепла.

— У тебе тут добре, — сказала Олександра, проводячи пальцем по підвіконню. — Тихо, як у книгах.

— І трохи самотньо, — визнав він. — До вчорашнього дня.

Вона подивилась на нього, і її очі блищали м'яко, наче відбивали вогонь свічки.

— Знаєш, мені здається, що самотність просто чекає, поки хтось скаже їй «достатньо».

Федір підійшов ближче.

— Тоді скажи їй.

Вона тихо усміхнулась, прошепотівши:

— Достатньо.

І в ту секунду, коли їхні руки торкнулись, за вікном наче впала зірка — яскрава, що ковзала по небу.

Снег продовжував іти, а їхні серця раптом замовкли в одному ритмі.

Пізніше вночі Олександра заснула, укритись пледом, а Федір сидів біля вікна, дивлячись на біле місто.

Він не писав — просто дихав.

Слова здавались зайвими. Усе, що він колись шукав у поезії, тепер спало поруч з ним.

«Іноді, — подумав він, — натхнення приходить не з болю, а з тиші».

Він прикрив очі і усміхнувся.

Зірки справді говорили.

І їхній голос звучав, як її дихання уві сні.

Він просидів так до самого ранку, спостерігаючи, як перші промені сонця торкаються снігу за вікном, перетворюючи його на тисячі крихітних дзеркал. Олександра поворухнулась уві сні, щось пробурмотіла, і він тихо посміхнувся, боячись поворухнутись, щоб не розбудити цю крихку тишу.

Уперше за багато років він не відчував потреби кудись поспішати. Час, здавалося, теж вирішив зачекати.

Глава V. Коли зима усміхається

Зима набула своїх повних прав.

Світ став білим, як чистий лист, і, здавалось, сама природа вирішила почати все спочатку.

Федір і Олександра тепер жили разом — у маленькій квартирі з вікнами на старий парк, де сосни стояли в срібних шапках, наче хранителі їхнього щастя.

Кожен ранок починався однаково — запах кави, хрускіт снігу під ногами, і її тихе «Доброго ранку», вимовлене таким тоном, наче день уже був прекрасним.

Федір знову почав писати.

Та тепер його рядки були не про сум і самотність, а про прості чудеса — про пару слідів на снігу, про світло у вікні, про сміх, що повертає до життя.

Іноді він читав їй уголос.

Олександра сідала на підвіконня, кутаючись у плед, і слухала з усмішкою, наче ці слова були не про когось, а про них.

— Знаєш, — сказала вона якось, — твої вірші стали теплішими.

— Просто тепер є кому їх присвячувати, — відповів він.

Вона підійшла ближче, провела пальцем по його щоці і додала:

— Ми все пройдемо разом... і злети, і падіння. У нас все попереду.

Федір застиг, наче боявся сполохати миттєвість, і тихо прошепотів:

— Чув ці слова вперше, та наче все життя їх чекав.

Сніг за вікном падав м'яко, ліниво, наче й сам хотів послухати їхню розмову.

Квартира дихала теплом: горіли свічки, на столі лежали мандарини, у повітрі витає аромат кориці.

І все це — просте, земне — здавалось їм чудом.

Іноді вони виходили гуляти.

Йшли засніженою набережною, тримаючись за руки, і сміялись, як діти, коли сніг лягав на волосся.

— Пам'ятаєш, — запитала Олександра, — як ти тоді сказав, що сніг затримає час?

— Пам'ятаю.

— Здається, він і правда нас тоді зупинив. Щоб ми встигли зустрітись.

Він подивився на неї — її очі відбивали зорі, а сніг іскрився, наче благословляючи їх.

— Тоді хай тепер час не поспішає. Хай ця зима триває вічно.

Вона усміхнулась:

— Хай. Та тільки якщо вічність пахне кавою і тобою.

Минуло кілька тижнів.

Федір почав писати нову книгу — історію про любов, яка знайшла людину серед метелиці.

Олександра допомагала з правками, читала вголос, спере-

чалась, сміялась.

І кожного разу, коли він зупинявся в пошуках потрібного слова, вона тихо торкалась його руки — і слово приходило само.

Якогось вечора, коли за вікном бушувала метелиця, вони залишилися без світла.

Свічки горіли, кидаючи золоті відблиски на стіни, а за шибкою вітер співав свою зимову пісню.

Олександра подивилась на нього і сказала:

— Ось дивно... У темряві все здається ближчим. Навіть зорі.

Федір усміхнувся:

— А може, просто ми стали ближчими до них?

Вона лягла йому на плече, і довго вони сиділи так — слухаючи, як тиша переплітається зі звуком метелиці.

Серце билось рівно, спокійно.

Світ за вікном був холодним, та всередині — горів їхній тихий вогонь.

Пізніше, уже під ранок, коли вітер стих, Олександра прошепотіла:

— Федю... якби тобі сказали, що щастя виглядає так — просто ми вдвох і сніг за вікном, ти б повірив?

Він кивнув.

— Так. Бо все велике завжди просте.

Вона заснула з усмішкою, а він ще довго дивився на неї, слухаючи дихання, що змішувалось із шерехом снігу.

І йому здавалось, що сама зима усміхалась — десь там, за хмарами.

Що навіть зорі шепотіли:

«Ось воно — чудо, яке шукали».

Він сидів так до самого ранку, поки перше світло не торкнулось краю неба. У ту мить йому захотілось зупинити час буквально — не метафорично, а справді: затримати стрілки годинника, заморозити цю кімнату, цей подих, цей сніг за вікном. Він знав, що це неможливо. Та вперше за багато років йому було досить просто знати, що така мить існувала.

Глава VI. Весна в серці

Зима відступала не поспішаючи.

Сніг танув біля порогу, перетворюючись на струмки, що дзюрчали під вікнами, наче тихі спогади.

Повітря ставало прозорим, і в ньому вже чулося дихання весни.

Федір сидів за письмовим столом, писав.

Чорнило лягало плавно, та всередині щось тривожило.

Слова були світлими, та здавались далекими — наче він писав не про себе, а про когось, ким колись був.

Олександра підійшла ззаду, обійняла, поклавши підборіддя йому на плече.

— Ти знову у своєму світі?

— Мабуть. Просто намагаюсь вловити почуття, яке не відпускає.

Вона сіла поруч, подивилась на листи.

— Це вже не просто вірші, Федю. Це твоя історія. Наша.

Він усміхнувся, та в глибині усмішки промайнула тінь.

Він знав — кожна історія про любов несе не тільки світло, а й випробування.

З кожним днем вони все рідше сиділи дома.

Весна тягнула їх на вулиці — туди, де дерева струшували сніг, де запах мокрої землі повертав дитинство.

Вони гуляли парками, сміялись під краплями дощу, сиді-

ли в улюбленому кафе, де все почалось.

Іноді Олександра затримувала погляд на перехожих — задумливо, наче намагалась згадати щось давно забуте.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.